

Bělohradské listy

4 / 2012

Vydáno 27. 7. 2012 • Ročník XII • Cena 16 Kč

Bělohradská kvítka

6

Strašidelná Bažantnice

16

Triatlon

20

Mezinárodní folklórní festival „Pod Zvičinou“

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 4/2012

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**

- 3 **BĚLOHAD - BÍLÝ HAD**
(EDUARD ČELIŠ)

- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**

- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ
ZM INFORMUJE**

- 6 **BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA**
(ALENA FLÉGLOVÁ)

- 7 **ESPARANTO V BĚLOHRADĚ**
(LADISLAV STUHLÍK)

- 8-9 **LETECKÝ INSTRUKTOR
PODPORUČÍK FRANTIŠEK HOFMAN**
(EDUARD ČELIŠ)

- 10-11 **HEŘMANKA**
(VLASTIMIL HRNČÍŘ)

- 12-13 **ÚZEMNÍ PLÁNY MĚSTA**
(PAVEL ŠUBR)

- 14-15 **O NEUSKUTEČNĚNÉ
DRÁZE PŘES PECKU**
(KAREL JIRÁSKO)

- 16 **BĚLOHRADSKÁ NOC KOSTELŮ**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)

- 17 **STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE 2012**

- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**

- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**

- 20 **TRIATLON OPĚT V BĚLOHRADĚ**
(PAVEL ŠUBR)

- 21 **FOTBAL**
(EMIL STEHLÍK, JIŘÍ BIČIŠTĚ)

- 22 **ROZTANČENÝ BĚLOHRAD**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

- 23 **KOSTELY NA BĚLOHRADSKU
KOSTEL SV. JANA KŘTITELE
VE SVATOJANSKÉM ÚJEZDĚ**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
3MOSQUITOS
STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE

STRANA 24
ALENA FLÉGLOVÁ
TRIATLON

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 21. 9. 2012**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav
Lejdar, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

BĚLO

BĚLOHAD • BÍLÝ HAD

Před chvílkou jsem dočetl obě obsáhlé a fundované verze vzniku názvu města Bělohrad. Jednu zpracoval Zdeněk Prchal a druhou Josef Špůr. Oba velmi dobře znám, obou si velice vážím a s oběma si i léta tykám. Právě u mého pana učitele Zdeňka Prchala si tykání velice považuji. U skoro vrstevníka Pepíka Špůrového je říkat Ty tak nějak samozřejmé. To ale odbočuji od Bělohradu, Bělohradu. Tady je moje „verze“ vzniku názvu našeho podkrkonošského městečka.

Už je tomu hezká řádka let, kdy v okolí žil šlechtic Jan. Urostlý, mladý muž, který s oblibou jezdil na koni lesem Hůrou do vesničky za lesem, která patřila k peckovskému panství. Jan pravidelně mířil přes kopec Kulatý vrch. A na tomto jižním, zalesněném a kamenném vrchu se objevoval velký bílý had, jenž už z dálky poznal, že se blíží na svém černém koni mladý šlechtic. Vyplazil se ze své skrýše a stočil se do klubíčka na obrovském kameni. A když se Jan vracel, opět byl bílý had na svém místě.

Janovi hadí pravidelnost a věrnost učarovala. A protože jeho rodiče, majitelé místního zámku, měli svého syna rádi, jako mívají rodiče rádi své dítě, nazvali sídlo podle Janova toužebného přání Bělohad. Bílý had.

Jan slušně ráčkoval. Er mu trmolilo, až se třásly na zámku sklenky a hrnce. Byl rád, že v názvu městečka nebylo žádné er, žádný hrad, hrádek, hradiště. Jenom „bezerkový“ had.

Všechno nemám ze své hlavy. Podobně popisuje ve svých pamětech původní název našeho městečka i historik Arnošt Pařížek z Bukoviny. Z obce, kam mladý šlechtic jezdil na černém oři. Prý za historikovou prababičkou Terezou, která byla za oněch časů mladá a neskutečně krásná.

A jak se Bělohad změnil na dnešní Bělohrad či Bělehrad? Potomci šlechtice Jana už neměli problém s vyslovováním er a tak se toto písmenko objevilo v názvu. Bílý had taky z Kulatého vrchu dávno zmizel.

Musíte uznat, že Bělohrad zní daleko líp než Bělohad...

Eduard Čeliš, foto: archiv

Zeptali jsme se za vás

Co firma VOS opravovala na Třetí straně?

Vodohospodářská a obchodní společnost Jičín provedla v červnu, v rámci plánovaných oprav pro rok 2012, po konzultaci s vedením města Lázní Bělohradu, výměnu vodovodního řadu v ulici Třetí strana.

V případě, že město získá dotaci na nový chodník na Horní Nové Vsi v prostoru před bývalou továrnou TIBA, provede tam ještě letos firma VOS výměnu hlavních uzavíracích přípojkových ventilů.

Ing. Jiří Bareš,
vedoucí střediska VOS a.s. Jičín
foto: Ladislav Stuchlík

Koryto říčky Javorky v katastru města Lázní Bělohradu je zarostlé trávou. Jak probíhá údržba koryta a jak je řešeno sekání a odstraňování trávy?

Travní porost na vodním toku Javorka bude sečen 2x ročně v měsících červen a září dodavatelskou firmou. První seč je realizována až po vyvedení mladých kachen, které mají na břehu Javorky hnízda. Úsek začíná od kamenolomu (začátek úpravy) v H. N. Vsi po první pevný stupeň pod silnicí Hořice - Lázně Bělohrad. Tráva je ponechána na břehové hraně. V současné době je již první seč zahájena.

Ing. Marcela Marešová, vedoucí PS Jičín,
Povodí Labe, státní podnik
foto: Ladislav Stuchlík

Proč je městský úřad ve čtvrtek pro veřejnost uzavřen?

MĚSTSKÝ ÚŘAD LÁZNĚ BĚLOHRAD

ÚŘEDNÍ HODINY PRO VEŘEJNOST

Úřední hodiny jsou tradičním institutem veřejné správy. Obecně se vychází z toho, že úřední osoby mají část pracovní doby vyhrazenou pro jednání s klienty a ve zbytku pracovní doby plní ostatní pracovní povinnosti. Stanovení úředních hodin městských a obecních úřadů neřeší žádný obecně závazný předpis (tj. není stanoveno zákonem, nařízením vlády, vyhláškou ministerstva apod.) a je plně v kompetenci města. S ohledem na provozní potřebu, personální obsazení, velikost našeho úřadu a rozsah působnosti jsou úřední dny a hodiny Městského úřadu Lázně Bělohrad upraveny takto:

PONDĚLÍ, STŘEDA

8:00 - 11:30

12:30 - 17:00

V úředních hodinách, tedy v době otevření úřadu pro veřejnost, jsou zajištěny služby na daných pracovištích úřadu, případně vzájemná zastupitelnost daných pracovišť úřadu a přednostně se vyřizují záležitosti občanů.

Pojem „ÚŘEDNÍ DEN“ a „ÚŘEDNÍ HODINY“ lze chápat tak, že v této době ob-

čan na úřadu najde pracovníka, který s ním jeho záležitost projedná.

V ostatních pracovních dnech se služby pro veřejnost poskytují v omezeném rozsahu, neboť úředník stráví jednáním s občany pouze část pracovní doby. Větší část pracovní doby věnuje zpracování informací, přípravě podkladů, tvorbě, vedení a zařazení spisového materiálu apod. Ale i v těchto dnech je v pracovní době úřad pro občany otevřen a na příslušných úsecích jsou přítomni úředníci, kteří se občanům věnují.

ÚTERÝ

8:00 - 11:30

12:30 - 15:00

PÁTEK

8:00 - 11:30

Ve čtvrtek je úřad pro veřejnost uzavřen - v tento den vyhotovují zaměstnanci úřadu časově náročnější dokumenty - rozhodnutí, řády, směrnice, nařízení a konají práci i mimo své pracoviště - provádějí místní šetření v terénu (např. kolaudace, dohled, kontroly), absolvují interní a externí jednání, zúčastňují se porad, vzdělávání, zajišťují se provozně technické záležitosti chodu úřadu, řeší se předem objednané záležitosti.

Občané si mohou v odůvodněných a naléhavých případech domluvit individuální návštěvu s příslušným pracovníkem i mimo úřední hodiny např. telefonicky nebo elektronickou poštou.

Mgr. Jitka Košťálová, tajemnice Městského úřadu v Lázních Bělohradě

Starosta odpovídá

Četl jsem, že plno měst zvýšilo daň z nemovitostí. Připravujete také v Bělohradě zvýšení této daně?

Zvýšení daně z nemovitostí zatím nepřipravujeme. Dost měst a obcí ale už daň z nemovitostí skutečně zvýšilo. Daň z nemovitostí je totiž plně příjmem města nebo obce, v jehož katastru je tato daň finančním úřadem vybírána. Ekonomičtí odborníci tvrdí, že daň z nemovitostí je v České republice podstatně nižší než ve starých zemích Evropské unie, a proto obce mají už od roku 2009 možnost tuto daň zvýšit až pětinašobně a měly by této možnosti využít. Pro zajímavost naše město mělo za rok 2011 příjem z daně z nemovitostí více než 2,5 milionu Kč, takže zvýšení příjmů města by bylo výrazné, i když možné zvýšení daně se netýká všech druhů nemovitostí.

My především čekáme, jak dopadne v Poslanecké sněmovně projednávání zákona o rozpočtovém určení daní. Pokud by tento zákon, o němž jsem informoval v letošním lednovém čísle Bělohradských listů, byl schválen, znamenalo by to, že se daňové příjmy našeho města zvýší od roku 2013 téměř o 10 milionů Kč. Letos v lednu ještě nebyla politická shoda na novém zákoně o rozpočtovém určení daní, nyní se strany koalice shodly na definitivním návrhu tohoto zákona (řešilo se především snížení příjmů 4 největších měst Prahy, Brna, Olomouce a Plzně, které nakonec není tak vysoké, jako v původním návrhu ministerstva financí). Vláda tento návrh předložila Poslanecké sněmovně, kde prošel prvním čtením, a koncem července by mělo být jasné, zda bude od 1. ledna 2013 platit. Pokud schválen nebude, budou zřejmě muset města naší velikosti (2 000 až 5 000 obyvatel) hledat nové zdroje svých příjmů a jako jeden z prvních se nabízí zvýšení daně z nemovitostí. Zákon byl po uzávěrce BL 13. 7. 2012 Poslaneckou sněmovnou schválen a na podzim ho projedná Senát.

Asi bude schválen zákon o možnosti zvýšit poplatek za komunální odpad. Budete ho chtít zvýšit?

O zvýšení poplatku za komunální odpad jsme uvažovali před několika lety, kdy skutečné náklady na poplatníka činily v Lázních Bělohradě např. v roce 2009 733,- Kč a poplatek činil 500,- Kč. Město tedy na systém likvidace komunálního odpadu doplácelo zhruba 1 milion korun ročně. Protože skutečné náklady na likvidaci komunálního odpadu činí ve většině měst a obcí výrazně vyšší částku než kolik je maximálně povolená výše místního poplatku za komunální odpad, schválili zákonodárci, že obce a města mohou poplatek zvýšit až do částky 1 000,- Kč na poplatníka. V našem městě se ale v posledních letech výdaje spojené s likvidací komunálního odpadu výrazně snížily (roli sehrálo lepší třídění ze strany občanů, čímž se nám vrací finanční prostředky za vytríděný odpad od firmy Ekokom, nižší

odběr komunálního odpadu ve sběrném dvoře, nové kontejnery na papír a použité oděvy a obuv, zrušení kontejnerů na směsný odpad ve městě, kam odkládali odpad různí chalupáři, podnikatelé a občané jiných měst a obcí, atd.). Náklady na poplatníka tak v roce 2011 činily 526,- Kč. Zastupitelé by mohli teoreticky zvýšit poplatek až na 711,- Kč, neboť do propočtu se zahrnují skutečné náklady na směsný odpad (ty v roce 2011 činily 461,- Kč na poplatníka) a 250,- Kč na poplatníka za tříděný odpad. Vzhledem k tomu, že celkové náklady na poplatníka jsou již uvedených 526,- Kč, nechceme poplatek zvyšovat. Nechceme ho také zvyšovat vzhledem k ekonomické situaci, kdy dopady ekonomických reforem na občany jsou značné. Občané Bělohradu si na tento druh poplatku zvykli a rádně ho platí. Na druhou stranu mohou v plné míře využívat systém sběru komunálních odpadů (popelnice, separovaný - tříděný odpad, pytlový sběr, sběr nebezpečných látek, sběrný dvůr v Prostřední Nové Vsi, atd.).

Na vybírání poplatku ale nekompromisně dbáme. Shodou okolností v těchto dnech předáváme splatné platební výměry za nezaplacený poplatek právnímu zástupci města k soudnímu vymáhání.

Některá města a obce nyní připravují zrušení poplatku za komunální odpad a místo toho chtějí zvýšit daň z nemovitostí. Domnívám se, že toto není správné řešení, neboť zvýšení daně z nemovitostí postihne občany, kteří se postarali o své bydlení a třeba při výstavbě nového rodinného domu měli být 15 let osvobozeni od daně z nemovitostí. Místo toho musí nyní daň z nemovitostí platit a ta byla

navíc od roku 2010 státem zvýšena na dvojnásobek. Města a obce k tomu vede především to, že daň z nemovitostí vybírá stát a převádí ji městům, kdežto poplatky za komunální odpad vybírají sama města a obce.

Pavel Šubr; foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Další veřejné zasedání zastupitelstva města se konalo ve středu **13. června 2012 v kulturním sále hotelu Grand a.s. Lázně Bělohrad**. V úvodu jednání se zastupitelé zabývali nákupem a prodejem nemovitostí a bezúplatným převodem nemovitostí od státu na město. V následujícím bodu programu projednali a schválili závěrečný účet města za rok 2011 s výhradami. Příjmy města činily v roce 2011 49,1 mil. Kč, výdaje 47,4 mil. Kč. Poté zastupitelé schválili přijetí investičního úvěru ve výši 5 milionů Kč a rozpočtové opatření č. 2/2012. V dalším bodu programu se zabývali novým územním plánem města a schválili jeho zadání. Rovněž schválili dodatek k půjčce Sdružení lázeňských míst České republiky, kterým se prodlužuje termín splatnosti do 20. 12. 2012. Zastupitelé vyslechli také zprávy kontrolního a finančního výboru, schválili upravená pravidla pro poskytování příspěvků spolkům, sdružením a zájmovým skupinám, přijali informace k valné hromadě Vodohospodářské a obchodní společnosti Jičín, kde navrhli za člena představenstva společnosti starostu města. V diskusi se jednalo především o opravách komunikací.

Pavel Šubr

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA

PRÁZDNINY A VOLNÝ ČAS

Už aby byly prázdniny! Přání, které s blízcím se koncem školního roku slyšíme z řad dětí ale i učitelů čím dál častěji. Pro děti nastává období letních radovánek a zaslouženého odpočinku po celoročním „těžkém studiu“. Pro rodiče jsou prázdniny naopak obdobím náročnějším, kdy je kromě vytoužené dovolené čeká i zajištění hlídání svých ratolestí (ten, kdo má hlídací babičku, vyhrává), popř. nemalé finanční vydání za dětský tábor a hlavně starost, co asi drobečkové vyvádějí, když nejsme doma.

Jak naše kvítka prožívají prázdniny a jak vůbec umí naložit se svým volným časem, jsem si byla popovídat se žáky 7.A. bělohradské ZŠ. Na otázky odpovídali - Natálie Šourková, Martina Mišková, Sára Švaňhalová, Tereza Lamiová, Tomáš Kieč, Luděk Patočka a Libor Kundrát.

1) Jak by měly vypadat ideálně strávené prázdniny?

- Martina** - Aby bylo hezky a nestala se žádná nehoda.
- Tereza** - Abysme neseděli v krásném počasí u počítače, měli dobrou náladu, jezdili na tábory, sportovali.
- Tomáš** - Nejlepší by bylo jet někam na dovolenou k moři, doma mít bazén a jezdit za kamarádama.

2) Co byste si s sebou vzali na pustý ostrov?

- Luděk** - Kamarády, aby tam nebyla nuda, a nůž.
- Tereza** - Já bych si tam vzala hlavně celou rodinu a kapesní nožik, abych si mohla udělat baráček. Taky ty nejdůležitější přátele a tenisovou raketu na trénování.
- Libor** - Hlavně živiny a tekutiny. Ale když je člověk na pustém ostrově, tak mu toho chybí hodně, to je těžký...
- Martina** - Určitě bych si tam vzala kamarády, abychom si tam pomáhali.

3) Kdybyste měli kouzelné sluchátko a na jeden den si mohli prohodit roli s vašimi rodiči, co byste pro ně přichystali za program?

- Sára** - Vzala bych je někam podívat se na hrady.
- Natálie** - Vzala bych je na výlet do Paříže.
- Tomáš** - Já bych rodičům pronajal soukromý letadlo a poslal bych je někam daleko, aby si mohli letět kam chtějí.
- Martina** - Vzala bych je do New Yorku, aby si tam nakoupili a udělali nějakou pořádnou útratu.
- Luděk** - Já bych s nima letěl někam do lunaparku do Ameriky.
- Tereza** - Zařídila bych jim obrovský balón, tím bysme proletěli celý svět, zastavili bychom se někde na nákupech a podívali se do safari.
- Libor** - Vzal bych je na západ USA do Kalifornie, tam je ten chodník slávy. Potom do Las Vegas, ten je proslulej hazardem a taky je tam někde na západě Grand Canyon.

4) Vraťme se na zem, máte nějaký zážitek z prázdnin, na který rádi vzpomínáte?

- Martina** - Minulý rok jsme s mamkou jely na Moravu, tam jsme spaly ve stanu, jezdily na hrady a zámky. Při jedné cestě jsme potkaly Leonbergery (plemeno psa), měli tam nějaký sraz. Já mám strašně ráda psy, mohla jsem si je tam hladit a jednoho mi tam půjčili. Bylo to úžasný.
- Tomáš** - No to se takhle říct nedá, protože celý prázdniny jsou zážitek, že se nejde do školy.
- Tereza** - Největší zážitek mám z Chorvatska, když jsem jeli na takovým obrovským člunu, který měl asi tři sta koní a celej předek byl zvedlej. V Bulharsku jsme zase jeli na banánu, to byla taky sranda.
- Sára** - Když jsem byla malá, tak jsem s tetou jezdila do Chorvatska, to byla paráda. Bráška mi ale pořád nadával, že jsem hnusná, protože on musí být doma, a od ty doby nemůžu jezdit nikam.

5) Kolik času strávíte denně na počítači, co děláte ve volném čase a nudíte se někdy?

- Tomáš** - Tak já jsem na počítači maximálně 45 minut, víc nemůžu. Jinak rád chodím ven, modelařím letadla a dělám keramiku. Když už se občas nudím, tak čtu knížky a časopisy.
- Martina** - Já jdu na PC vždycky jenom večer, ale maximálně tak na půl hodiny, dýl mě to nebaví. Přes den chodím ven se svým labradorem, stavím mu překážky, které ale stejně pořád bourá. Nudím se hlavně o prázdninách a to se pak i těším do školy.
- Sára** - Já na počítač nechodím vůbec, protože mě to nebaví. Radši chodím s kámošema ven nebo si hraju se psama, máme dva Jack Russel Teriéry a šest štěňátek.
- Tereza** - Tak já jsem na počítači minimálně, jen když tam potřebuju něco najít. Jinak se hlavně věnuju tenisu, trénuju 4x týdně. Mám doma hodně pohárů a medailí a loni a letos jsem vyhrála „běčko“. Jinak ráda aranžuju kytky a teď máme nový štěně Howavarta, takže chodíme s rodinou na procházky. Nenudím se nikdy, i o prázdninách mám nabíjet program - tábory, babičky...
- Libor** - Já toho času u PC moc nestrávím, maximálně hodinu. Jinak jsem u televize nebo spím. Čtu taky knížky o pokru.

6) Je něco, co vám tady v Bělohradě chybí - sport, kroužek nebo jiné aktivity?

- Natálka** - Mělo by tady být koupaliště, protože Pardoubek je špinavej.
- Martina** - Koupaliště a chybí mi tady útulek pro psy, kde bych mohla pomáhat.
- Sára** - Koupaliště a kroužek tancování.
- Tereza** - Ráda bych tady měla to koupaliště, třeba tam pod Slivákem, tam mělo bejt, ne? Anebo ten Pardoubek vyčistit a dát tam aspoň tobogán.
- Tomáš** - Chybí tady koupaliště, nejlepší by bylo tam pod Byšičkama a dát klouzačku nebo tobogán z Byšiček dolů. Úplně nejlepší by bylo krytý koupaliště. Do lázni nechodím, tam je moc důchodců a nedá se tam blbnout. Jinak tady postrádám kroužek leteckých modelářů, protože musím dojíždět až do Hořic.
- Libor** - Mně nic nechybí.

7) Navštívujete občas bělohradské kino a knihovnu?

- Tereza** - Sem do kina občas zajdu a v knihovně je to teď moc hezky udělaný.
- Libor** - Já si myslím, že to kino je v děsném stavu a co se týče knihovny, tak tam jsem ještě nikdy nebyl, tomu se radši vyhýbám.

8) Na závěr mi poradte, kam vyrazit na nejlepší zmrzlinu v okolí.

- Natálka** - V Hořicích v pivovaru mají výbornou točenou a všichni říkají, že taky v Konecchlumí je dobrá, ale ta mi nechutná.
- Martina** - I tady v Bělohradě na autobusáku mají docela dobrou točenou.
- Sára** - V Bělohradě není hnusná, jde to, ale nejlepší je v Jičíně u brány.
- Tomáš** - No nejlepší je tady na autobusáku jahodová a stejně nechápu, jak to můžete hodnotit, když jsou stejně všechny od jednoho výrobce!
- Tereza** - Mně nejvíc chutná v Sado-vý - fakt výborná. V Konecchlumí byla vždycky výborná, ale teď mi přijde, že už tam přidávají náky umělotiny a je taková vodová. Posledně mi vůbec nechutnala.
- Libor** - V Bělohradě jsou hodně dobrý, ale myslím si, že v Konecchlumí jsou stejně nejlepší!

Alena Fléglová, foto: autorka

ESPERANTO V BĚLOHRADĚ

*U cedule Aleo Dr. Zamenhofa
František Bis z Prahy*

Nedávno se mně dostala do ruky stará pohlednice dnešní bělohradské Lázeňské ulice. Překvapeně jsem zíral na název „Aleo Dr. Zamenhof“ - Alej doktora Zamenhofa. Že by se naše Lázeňská ulice původně jmenovala jinak? A proč Dr. Zamenhofa? Při pátrání po této záhadě jsem narazil na zajímavé zjištění. Lázně Bělohrad byly významným centrem esperanta. A název Alej Dr. Zamenhofa nesla jen nově vysázená řada stromků v ní.

Pro osvětlení, esperanto (původně Lingvo Internacia - „mezinárodní jazyk“) je nejrozšířenějším mezinárodním plánovým jazykem. Název je odvozen z pseudonymu, pod nímž roku 1887 židovský lékař Ludvík Lazar Zamenhof základy této řeči publikoval. Záměrem tvůrce bylo vytvořit snadno naučitelný neutrální jazyk, vhodný pro použití v mezinárodní komunikaci; jeho cílem však nebylo nahradit ostatní národní řeči. Slovní zásoba esperanta pochází především ze západoevropských jazyků, zatímco jeho skladba

a tvarosloví poukazují na silný slovanský vliv. Tolik Wikipedie.

Již před rokem 1930 byla v Lázních Bělohradě řada esperantem aktivně mluvících lidí a několik lektorů, kteří tento umělý jazyk vyučovali. Sdružovali se v esperantském klubu, který se choval velmi aktivně. Mezi nejpřednější členy patřil Otto Sklenčka z Hradce Králové, delegát UEA pro Československo.

Jednou, když se delegáti vraceli z krajské esperantské schůze, padl návrh na zřízení mezinárodního esperantského letoviska. V úvahu připadal Jičín. Otto Sklenčka však prosazoval Lázně Bělohrad, protože „jsou zde na hosty lépe připraveni“. Pozval delegáty na návštěvu městečka i zdejších lázní a bylo rozhodnuto. Zbývaly ještě přípravné práce, kterých se ochotně ujal OKČST za podpory města. Tak vzniklo v roce 1931 Mezinárodní esperantské letovisko v Lázních Bělohradě pod protektorátem UEA (Universala Esperanto Asocio) v Ženevě.

*Otto Sklenčka, šéfdelégát ČR,
Dr. Domec, Francouzská Indočína*

Zleva: Hrnčíř LB, Pech LB, Karsch, Apelt, Munzar, Karsch, Taucher, Černá, Černý, Rockman, Hůrková, Jakob - Notz, Selementová, Petersen, Sivers, Mašínová LB, Blumauer LB, Hrnčířová LB, Anderson, Aagaard, Bergstrand, Sklenčková, Ungrová LB, Hromada, Vinčálková LB, Dunis, Sklenčka, Rockman, Dunis, Dunis, Dunis, Hrnčířová LB, Sklenčka, Sklenčková, Pavlovičová

Esperantisté se sem sjížděli nejen z celé republiky, ale také z ciziny. Z evropských států např. Němci, Dánové, Holanďané, Finové, Švédí, Angličané a Švýcaři. Dokonce sem přijeli i Dr. Domec z tehdejší Francouzské Indočíny a delegát z Jáv - Hadzi Mustafa Raden, aby se zapojili do esperantského hnutí.

Po jednorozční přestávce bylo pořádáno letovisko každým rokem. Bohužel předválečná politická situace se přirostřovala a ani devizová opatření situaci nenahrávala. I tak se v Bělohradě objevil například německý ministr Dr. Sievert, profesorka Jannicki z litevského Kaunasu a další významné osoby. Při této příležitosti napsala v litevských listech prof. Jannicki o Bělohradě, že kdyby neměla svoji vlast, určitě by se jí stalo Československo a bydlištěm Lázně Bělohrad. Hosté sem nepřijížděli pouze na návštěvu a setkání, ale účastnili se vždy některého z kurzů, které pro ně byly připraveny. Například kurz pro začátečníky, kurz pro učitele a kurz pro pokročilé esperantisty. Na to navazoval bohatý společenský poznávací program, ve kterém se konala řada vycházek a výletů po Bělohradě a jeho okolí. Nejen místní čilý Klub esperantistů, který byl horlivým propagátorem města, ale i městská rada se ujala esperanta jako výborného zprostředkovatele cestovního ruchu a dala tehdejší nejkrásnější aleji ve městě, vedoucí Lázeňskou ulicí, název „Alej Dr. Zamenhova“.

*Kurz Esperanta Lázně Bělohrad 1948 - 49
B. Pech LB, J. Mesner LB, V. John LB, M. Maternová Praha, Z. Klůz LB, L. Svobodová LB, M. Klůzová LB, F. Pech LB, M. Čerovská LB.*

S tím, jak se předválečná situace dramatičovala, docházelo k omezování činnosti takovýchto mezinárodních spolků. Někdy po roce 1935 byla činnost Mezinárodního esperantského letoviska pozastavena. Na svou činnost navázalo krátce až v letech 1947 - 51. Po roce 1951 esperantské letovisko, jako mnoho jiných aktivit, zaniklo.

Ladislav Stuchlík, foto: archiv

LETECKÝ INSTRUKTOR PODPORUČÍK FRANTIŠEK HOFMANN

Je srpnové dopoledne a sedím před torsem kabin Pardoubku. Sám. Jen pacienti místních lázní krmí na hrázi kapry, kachny a labuť. S jedenapůlroční vnučkou Terezkou, pohodlně uvelebenou na sedačce, přijíždí Vlasta Hofmann. Znáám ho léta, ale vůbec nic nevím o jeho otci. Povídá se, že to byl přední český letecký instruktor.

„Vlastíku, co takhle napsat do Bělohradských listů pár řádek o tvém tátovi. Co říkáš?“ říkám po chvíli povídání o fotbale a počasí Vlastíkovi.

„Nevím. Asi ne. Málokdo mého tátu v Bělohradě znal,“ skromně konstatuje Vlastík.

Uteklo deset měsíců a my jsme se s Vlastíkem domluvili na reportáži. Je začátek června a sedíme spolu na verandě hospody U Nádraží, jinak taky U Leleků.

„Táta, František, se narodil 6. června 1912 v Jičíně. Teď by měl sto roků. Narukoval do prvorepublikové armády a do března 1939, kdy přišli Němci, měl ve funkci vojenského pilota nalítáno k devíti stovkám letů. Za protektorátu byl u neslavně proslulého, vlastně kolaborujícího Vládního vojska. Jako letecký instruktor u 9. praporu v Itálii.

Po válce se oženil s mojí mámou, za svobodna Boženou Ročňákovou. Měli svatbu v Nové Pace. Já jsem přišel na svět 4. ledna 1949 v Jičíně. Krátce jsme bydleli v Chrudimi, kde táta sloužil u Letecké spojovací školy. Pak přišel ten tragický 26. květen 1949, kdy se u Jevíčka srazila dvě vojenská letadla Siebel a v nich zahynulo všech čtrnáct instruktorů i „dorostenců“ Letecké spojovací školy. Mezi nimi i můj táta. bylo mu necelých sedmatřicet. Já jsem neměl ani půl roku...

Byl jsem dvakrát u jevíčkovského pomníku. Poprvé při 55. výročí katastrofy a podruhé o pět let později. Neoficiální verze o nehodě obou letadel jsou tři. Jedna hovoří o nepříznivém počasí, druhá o tom, že se jedno letadlo vracelo do Prostějova a nastala srážka. Třetí o odstranění instruktorů. Byly totiž obavy, že někteří z nich po Únoru zamíří na západ!“ vypráví mi 63letý Vlasta Hofmann Na Výhybce, jak se taky hospodě U Nádraží občas říká. Po chvilce dodává, že táta rád hrával fotbal, že vedl v Letecké škole pěvecký kroužek a že měl přezdívku Franta Mráček. To podle mraků, ve kterých často byl.

„Podporučík Hofmann nás učil radiomanipulaci a meteorologii. Byl asi potomkem Komenského. Měl úžasné pedagogické a didaktické vlastnosti. Zpočátku jsme nebyli schopni sestavit volání. Stále jsme nevěděli, zda jako první se vysílá vlastní znak nebo znak volaného. Nejprve nás nechal vyvolávat svá jména a nic se nedělo. Pak nás nechal vyvolávat jména kamarádů, ti se ihned ozvali. „Tak, už víte, jaké je pořadí volacího znaku? ptá se nás podporučík Hofmann. Od té doby jsme si to nepletli,“ čtu ve vzpomínkách bývalého „dorostence“ chrudimské Letecké spojovací školy G. Kalandříka.

26. května 1949 došlo u Jevíčka a Jaroměřic k jedné z nejtragičtějších událostí v historii československého letectva. V krátkém časovém rozmezí se v důsledku silné bouřky zřítily dva letouny C-3A Siebel Letecké spojovací školy v Chrudimi. Všech 14 členů jejich posádek zahynulo. V prostoru Jevíčka vládla silná bouřka kombinovaná s hůlavou. Siebel S15 podporučíka Hofmanna a Siebel S11 s velitelem letky poručíkem Margetinem se řítí z výšky 500 metrů k zemi. Je 23 hodin a 23 minut. Osm minut po startu.

Noční výcvikový let měl být proveden po trati Chrudim - Bruntál - Prostějov - Šumperk - Chrudim s mezipřistáním na letišti v Prostějově. Ve 23.15 oba stroje najednou startovaly z prostějovského letiště. Otočný bod Šumperk byl vynechán. Třetí letoun se za nepříznivého počasí odmítl vrátit na chrudimské letiště. Krátce po vzletu ztratila věž a gonio zaměřovač prostějovského letiště s letouny spojení. To se nepodařilo navázat ani gonio službě na cílovém letišti v Chrudimi. Ani jeden ze strojů však do Chrudimi nedoletěl. Existovala stále naděje, že letouny přistály na jiném letišti nebo nouzově v terénu. Bohužel druhý den ráno našel rolník z Jaroměřic zdemolovaný trup letounu Siebel C-3A a v jeho troskách sedmičlennou posádku. Krátce nato byl nalezen i vrak druhého letounu. Pět kilometrů západněji v lese nad Smolnou přehradou u Jevíčka.

Jak to, že oba letouny vzlétly za špatného počasí směr Chrudim? Velitel letky poručík Margetin byl naprosto ukázněný voják, který se za jakékoliv situace řídí rozkazy svých nadřízených. Všech čtrnáct obětí havárie plnilo nesmyslný rozkaz vracet se ze školního letu v noci a za silné bouřky na domovské letiště...

Inu, v té době probíhal i 9. sjezd KSČ a doba byla velmi zlá.

„Nějak se mně na ten podivný noční let nechce,“ říká před startem

rotný Gubarijev, který, stejně jako náš „bělohradský“ František Hofmann, zahynul v havárii u Jevíčka a Jaroměřic.

Eduard Čeliš, foto a materiály: archiv Vlastislava Hofmanna

HEŘMANKA

Heřmánek, Řečický, Heřmanka - potok nebo říčka?

Tok Heřmanky se stále měnil a vytvářel meandry s nánosy jemného říčního písku.

„V Řekách“, jak se pojmenovává zalesněné údolí od Valdova do Horních Lánů, je tok Heřmanky nejhezčí. V původním doširoka otevřeném údolí si Heřmanka po staletí razila svou cestu v samých meandrech a odnášela písčité podklad níže po toku. O objemu zeminy, kterou její vody odnesly, si můžeme utvořit představu, když stojíme při jejím toku v lese a spojíme pravý horizont s levým. Ostré zlomy erozních přechodů jsou dobře patrné. Tak hluboko se dnešní koryto Heřmanky dostalo soustavnou erozí svého podloží.

Potoku se také říkalo „Řečický“, snad podle názvu údolí „V Řekách“. Zde si dovoluji položit vlastní úvahu o zmíněném původním názvu. Řečice přece bylo jakési síto, o němž se ve známé písni zpívá „Nevěř holka chlapci, nevěř, na řečici vodu neměř, voda ti vyteče, chlapec ti uteče, bude všemu konec“. Vyplavený písek v meandrech Heřmanky, pro který se jezdilo hlavně po jarním tání, byl tehdy snadno dostupným stavebním materiálem. Písek bylo třeba zbavit červené hlinité příměsi, vyprat v tekoucí vodě a vynést. Byl používán pro stavební práce v obcích Valdov a Lány. Písek s kulatými valounky nalezneme po celém toku Heřmanky v údolí „V Řekách“.

Vraťme se ale k Heřmance a jejím vodám jako zdroji energie pro další vodní díla.

Dalším mlýnem na toku Heřmanky byl mlýn v Horních Lánech. Nacházel se pod malou vodní nádrží, která byla zdrojem vody pro pohon mlýna. Původně byl mlýn v majetku řádu pavlánů. Osady Choteč a Valdov patřily pavlánům a s tím i lesy v oblasti návrší, které se doposud nazývá Pavlánskem. Mlýnáři v hornolánském mlýně byli: Jan Freunderk 1780, Václav Buchar 1819, František Ulvr 1823, Josef Fiedler 1834, František Brádlar z Čejkovic asi v polovině 19. století. Záhy však přenechal živnost svému zeti a sám pokračoval v čp. 70 v Lánech Doleních. Potom zde mlynařili Jan Chudoba z Chotče 1862 - 1869 a po něm František Zezulka ze Sedliště u Libáně. František Zezulka přistavěl k mlýnu tkalcovnu se sedmnácti stavy.

Zezulkův mlýn čp. 14

Posledním mlýnářem zde byl potomek Josef Zezulka. Za něho již mlýn poháněla Francisova turbína a později měl i pomocný elektrický motor o výkonu 10 HP. Od roku 1903 zde byla tkalcovská výroba bavlněného zboží. U Zezulků se vyučili tkalcovskému řemeslu mnozí obyvatelé z Lánů, kteří později našli zaměstnání v textilkách v Lázních Bělohradě. Látku odebírala firma Goldschmied, která podporovala i děti v lánské škole. Mlýn má čp. 14 a Horní Lány tehdy měly celkem osm domků. Tři z nich vyhořely a zanikly. Silnice, která se stavěla z Valdova přes Lány do Bělohradu v roce 1914, vede přes původní dvorky pěti z nich.

V pořadí druhým mlýnem již v Lánech Doleních byl mlýn s pilou čp. 70 mlynáře Jana Brádlara.

Roku 1879 tu přišel o život ve věku 52 let Hynek Brádlar, půllánik z Lánů čp. 10 a starosta obce. Podle záznamů „smrt nastala rozmačkáním orgánů vnitřních, když byl náhodou pod kolo palcové u pily spadl“. Mlýn od rodiny Brádlarových získal František Zezulka. Ten ale 12. října 1900 žádá o zřízení tkalcovny o deseti stavech a oznamuje ukončení živnosti mlynářské pro nedostatek výdělku. Plán na postavení tkalcovny vyhotovil dne 7. října 1900 stavitel Poličanský z Lázní Bělohradu.

Mlýn Jana Brádlara čp. 10 v Lánech Doleních

Sál tkalcovny o rozměrech 6.5 x 6.5 metrů a výšky do stropu 2.6 m byl v patře nad vodním dílem s vodním kolem na svrchní vodu. Nad deseti stavy u stropu byly transmisy s řemenovým pohonem od vodního kola a řemenovými pohony k jednotlivým stavům. Žádost o vyhotovení živnostního listu na tkalcovství podává František Zezulka k c.k. okresnímu hejtmanství v Jičíně dne 17. srpna 1901, ve které mimo jiné uvádí „sem rozený v Libáni 22. prosince 1852 a nyní příslušný do obce Lánů“. Dne 25. července 1903 tkadlec František Zezulka znovu žádá c.k. okresní hejtmanství v Jičíně o souhlas s rozšířením tkalcovny o dalších sedm mechanických stavů. Před první světovou válkou měla tkalcovna již devatenáct mechanických stavů. Tkalcovnu měl také v pronájmu Antonín Kozel, mistr tkalcovský z Lánů. Pocházel z čp. 15 v Lánech. Později se svým společníkem Hákem koupili vyhořelý Mikulův mlýn v Horní Nové Vsi a přestavěli jej na tkalcovnu.

Náhon pro vodní dílo původního mlýna čp. 70 v Lánech Doleních byl vykopán ve břehu po pravé straně a voda do něho byla odkláněna stavidlem pod hornolánskou hájenkou, po toku Heřmanky posledním stavením v Horních Lánech.

Tok Heřmanky v obci Lány nebyl regulován. Břehy potoka zpevňovaly kořeny olší. Jen v jednom místě došlo ke změně toku a to po přístavbě školy na dvoutřídní. Školní zahrada leží na závězce původního koryta. Regulací části koryta pod zahradou vzniklo místo pro případné zahrazení toku dřevěnými fošnami a vzednutí vody pro účely požární nádrže. Děti se zde i koupaly a odtud byla brána voda pro školní zahradu. Náladu krásně vystihuje historická kolorovaná fotografie. Je na ní školní budova a pan učitel, patrně oděn ve vojenské uniformě, stojí na pozemku školní zahrady.

Na Heřmance u školy v Lánech

Řeka se splavem byla místem dovádění dětí. Školní zahrada byla naučným místem pro pěstební práce žactva. Návrh školní zahrady nalezneme jako perokresbu ve školní kronice. Vytvořil jej učitel a tehdy i kronikář obce.

Pod obcí Lány byl tok Heřmanky vyregulován za doby hospodaření velkostatku Bělohrad. Pro účely zavlažování luk byly na několika místech po toku do dna zapuštěny ocelové opěry a v obou březích vybetonovány drážky, do kterých bylo možno vsunout borové fošny. Fošny se uprostřed opíraly o ocelovou opěru. Vzdušným proudem vody z koryta bylo možno zavlažovat pozemky po obou stranách řeky. To bylo v době, kdy již neexistoval velký rybník nad mlýnem Podhrázkým. Byl vysušen a jeho dno se mělo proměnit v ornou půdu pro pěstování cukrovky. Bylo to v době velkého rozmachu cukrovárenství v Čechách. Jak dlouho a zda vůbec byla na ploše původního dna rybníka cukrovka pěstována, není známo. Louky, které nyní leží na původním dnu rybníka, však dávaly a dávají sklizně jen méně kvalitního sena. Užitek z původního velkého rybníka by s jistotou byl pro krajinu přínosem jak hospodářským, tak klimatickým. Ne všechna rozhodnutí jsou ta správná!!

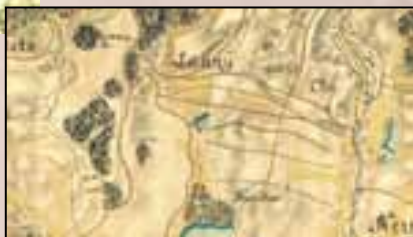
Asi dvě stě metrů pod obcí Lány v místě pod původním brodem, kde se Heřmanka prudce stáčí doprava, byla rozlohou nevelká vodní plocha rybníka a pod ním stál mlýn zvaný Horáček. Odkdy zde stál není záznamů, ale mohlo to být ke konci 17. století. Na mapě I. vojenského mapování z roku 1764 jsou vyznačeny dva rybníky. Na mapě II. vojenského mapování z roku 1836 - 1852 jsou zakresleny oba mlýny, Horáčkův a Podhrázký.

Horáčkův mlýn a mlýn Podhrázký na mapě II. vojenského mapování

U Horáčkova mlýna

Oba rybníky na mapě I. vojenského mapování

Mlýn Horáček vyhořel někdy po roce 1866 a nebyl již obnoven. Mezi prvními mlynáři byl Jan Škutina. Ke mlýnu v té době patřila také louka,

5 rolí obdělávaných a 1 ½ pustých. Zhruba o 100 let později mlynář Dawid Hrach vlastnil ještě louku a zahradu. Roku 1819 je uveden mlynář František Richter a po něm r. 1823 František Jakoubě. V roce 1834 mlynář Antonín Kopal. Po něm tu patrně působil zmíněný Horáček. V padesátých letech 19. století tu byl Antonín Lauer a s ním je tu veden i mládek Franz Klapka. Roku 1866 je tu uváděn mlynář František Richtera.

Dodnes v korytě řeky najdeme pískovcové kameny, které mohou pocházet z původní stavby vodního díla mlýna. Vodní spád byl v tom místě malý a vodní dílo bylo pravděpodobně na spodní vodu. Po nevelkém rybníku zbyl dobře patrný obrys jeho dna. Na císařských otisech je vyznačen rybník s jeho přítokem a původní koryto řeky obtékající stavení mlýna. Kolem mlýna vedla polní cesta směrem k Horní Nové Vsi. Pozemky v tom místě jsou dnes v katastru Prostřední Nová Ves.

Mlýn byl ale prvním stavením osady Lány a měl popisné číslo 1. Po něm jej dostala nově postavená jednotřídní škola v Lánech.

Posledním mlýnem na Heřmance byl mlýn Podhrázký. Dostal pojmenování proto, že stál pod hrází Velkého rybníka. Hráz, po které nyní vede silnice z Lázní Bělohradu na Jičín, byla osázena lipovou alejí.

O Podhrázkém mlýnu se pojednává v dokumentu ze dne 8. července 1880. K čp. 1 pana Josefa Kotyky v Újezdě Svatojanském je uvedeno: „Mlýn jest jednopatrový z kamene stavěný, šindelem krytý dům. Má jedno složení umělé a jedno staré přístrkovací na vrchní vodu. Leží na

levé straně vantrok. Voda k mlýnu jdoucí jest potok Heřmánek, který z obce Dolejší Lány přichází a před mlýnem u silnice rybník tvoří. Rybník ten leží při silnici z Chotče do Bělohradu na levé a mlýn pak na pravé straně. Na východním konci rybníku je splav. Na západním konci rybníku je na začátku náhona stavítka. Od silnice, pod kterou náhon a též jalovina podtéká, začíná vantrok. Ten jest 9,6 m dlouhý, 64 cm široký a 27,5 cm v botech vysoký.“

Posledním mlynářem byl Václav Kotyk a mlýn měl již čp. 128 a patřil k městu Lázně Bělohrad.

Původní Podhrázký mlýn vyhořel a Josef Kotyk jej kupoval jako spáleniště. Po požáru byl přestavěn a postupně modernizován novým strojovým vybavením. Poháněn byl vodní turbínou a měl i naftový motor s alternátorem. Válcové zařízení bylo na mletí všeho druhu.

Velký rybník byl vysušen.

Kotykův rybník v dnešní podobě je už jen malou vodní nádrží.

Mlýn Kotykův byl v provozu i po druhé světové válce a po ukonče-

Kotykův mlýn

ní mletí sloužil pro šrotování obilí pro nově založené Jednotné zemědělské družstvo Lázně Bělohrad.

Mlynáři Kotykové vy-pomáhali mletím a moukou v nouzi obyvatelstvu Bělohradska za první světové války i za světové války druhé. V záznamech se můžeme dočíst, jak v roce 1918 v prvních dnech samostatné Československé republiky občané Bělohradu s hubbou přišli poděkovat mlynáři Josefu Kotykovi za pomoc v nouzi ve válečných letech. Takové vděčnosti se dostalo i mlynáři Václavu Kotykovi po osvobození v roce 1945.

Heřmanka svoji pouť končí předáním vody Javorce před osadou Šárovceva Lhota. Vody Heřmanky posloužily čtyřem osadám, které při jejím toku mohly vzniknout. Nikdy v minulosti nebylo koryto Heřmanky bez vody a to ani v letech nejušších. Generace osadníků potok Heřmánek, Řečický a říčku Heřmanku milovali. Dala jim vodu pro pohon mlýnů, vodu pro domácí zvířectvo, vodu na praní a k závlaze poliček. Prameniště po celém jejím toku byla a jsou zdroji dobré pitné vody. Krajina kolem toku Heřmanky tvořená tisíciletou činností jejich drobných přítoků je pestrá, vlnitá a štedrá.

Vlastimil Hrnčič, foto: autor, archiv

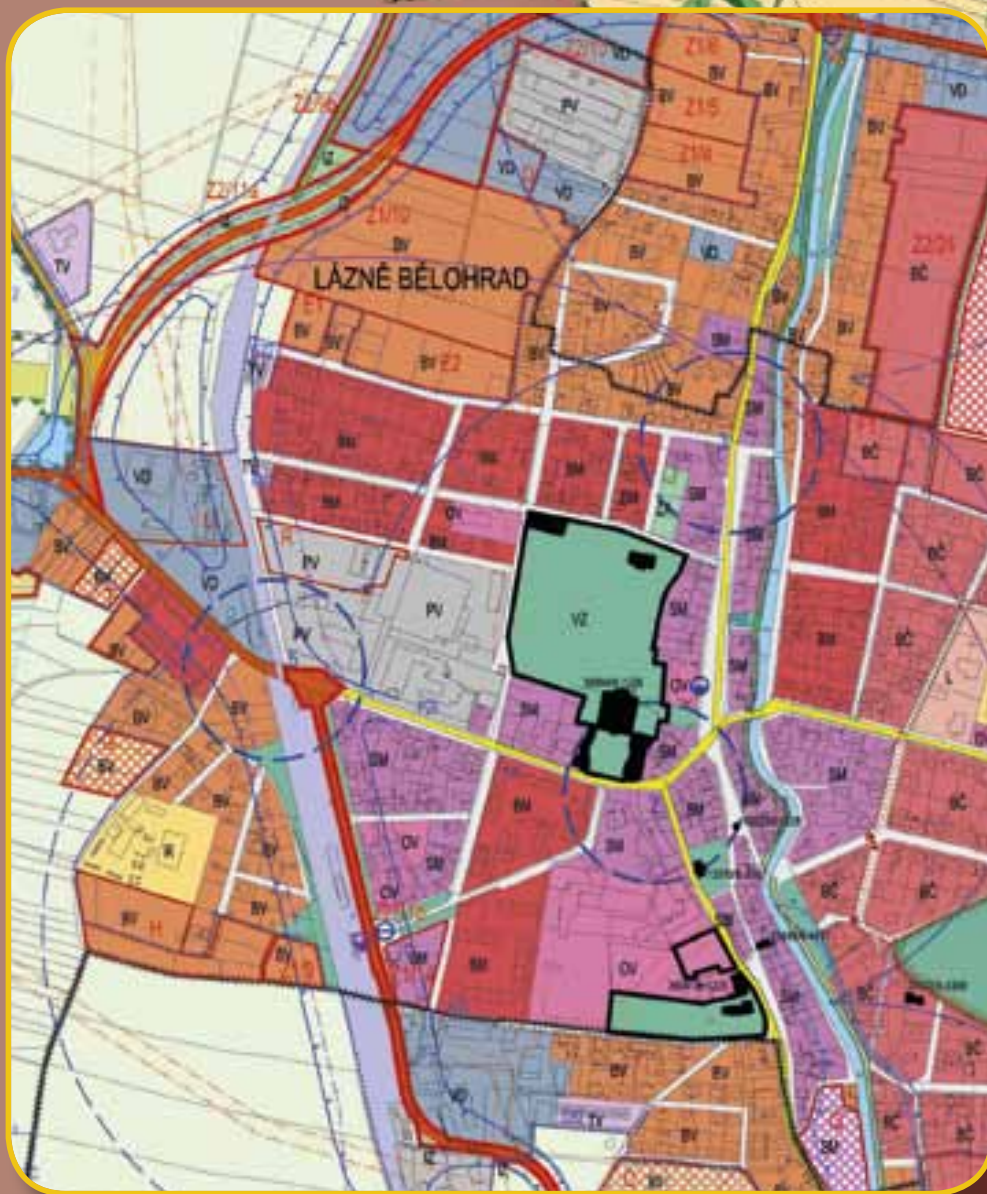
Citace a údaje v textu jsou čerpány z fondu okresního archivu v Jičíně, státního archivu v Zámruku a veřejně dostupné literatury. Obrazovou dokumentaci k textu tvoří fotografie historické a současné. Dále kopie plánů mlýnů a mapové podklady.

Zde se rozkládala vodní plocha velkého rybníka Podhrázkého mlýna

ÚZEMNÍ PLÁNY MĚSTA

Trasa přeložky silnic po změně územního plánu č. 2

Zatím poslední a v současné době platný územní plán města Lázně Bělohrad byl schválen zastupitelstvem města v roce 2002. Zpracování a projednávání tohoto územního plánu probíhalo od roku 1997 a jeho zpracovatelem byl ing. arch. Milan Vojtěch z Pardubic. Doba platnosti územního plánu je stanovena do roku 2015.

Územní plán na rozdíl od předchozích územních plánů neobsahuje změnu trasy silnice Hořice - Nová Paka v Dolní Nové Vsi, centru města a Horní Nové Vsi. Ještě územní plán z roku 1991 navrhoval napřímení této silnice u mateřské školy v Horní Nové Vsi a před Aluconem v Dolní Nové Vsi a průtah centrem města přes Malé náměstí. Vzhledem k problematické křižovatce silnic T. G. Masaryka a Komenského je však s možností průtahu městem přes Malé náměstí nadálo nutno uvažovat. Naopak shodná s územním plánem z roku 1991 je trasa přeložky silnice Miletín - Jičín. Vede za rybníkem Pardoubek, mezi bývalými jeslemi a firmou Pumr - Ryba a areálem technických služeb města, v Prostřední Nové Vsi kříží stávající silnici na Novou Paku, prochází severně nad bývalou firmou Lemex a po křížení železniční tratě vyúsťuje na silnici na Jičín před Kotykovým rybníkem. Zde dochází ke změně proti ÚP z roku 1991, kde se přeložka napojovala na silnici na Jičín až za Kotykovou alejí. Z důvodu ochrany podzemních vod čerpaných v této lokalitě a přírodního léčivého zdroje peloidu JASAN bylo ale rozhodnuto o variantě napojení přeložky na silnici na Jičín před Kotykovým rybníkem v místech křižovatky směrem na Lány.

U dopravy je v ÚP kladně hodnocena síť místních komunikací a chodníků podél silnic II. třídy. Ke krytí potřeb parkování je dostatečná kapacita parkoviště na náměstí, nutně je dorešit parkovací místa pro personál a pacienty lázně a u některých objektů (kino, Památník K. V. Raise, kostel...).

Územní plán nepředpokládá další výstavbu bytových domů (kromě rekonstrukce bývalé pošty na Třetí straně). V Lázních Bělohradě, Horní, Dolní a Prostřední Nové Vsi je na navržených lokalitách možné postavit asi 125 rodinných domů a po vyčerpání této kapacity je navržena rezerva pro cca 180 rodinných domů. Jde o lokality severně od lázeňského areálu, jihozápadně od sportovního areálu, dále lokality v Horní Nové Vsi a u areálu U Lva. Předpokládá se také zástavba proluk mezi rodinnými domy. Rezerva je především severozápadně od lázeňského areálu mezi stávající zástavbou a přeložkou silnice II/284. V okolních obcích je navržena kapacita pro výstavbu 90 rodinných domů, z toho 34 v Brtvi, 24 v Lánech, 13 ve Hřídenci, 6 v Dolním Javoří a 13 v Uhlířích. Územní plán předpokládá, že počet obyvatel města se bude pohybovat na úrovni 4 000 obyvatel.

Jinak územní plán spíše popisuje současný stav, a to jak ve výkresové, tak v textové části. V ní navrhuje řešení problémových oblastí. Např. jde o nutnost odkanalizování Prostřední a Horní Nové Vsi a Lánu s vyústěním kanalizace na centrální ČOV, doporučeno je i odkanalizování Brtve. Stejně tak je doporučeno rozšíření vodovodní sítě do Lánu a Brtve. U zemědělských objektů je doporučeno přeměnit objekt kravína v Brtvi na skladování či neživočišnou zemědělskou výrobu, areál Byšičky se navrhuje ponechat pro zemědělskou činnost maximálně po dobu platnosti ÚP, poté zde nesmí být zemědělská činnost ponechána. Změna je i u využití rybníka Pardoubek, kde se konstatuje, že jeho využití k rekreačním účelům není perspektivní a doporučuje se řešení vybudováním koupaliště v návaznosti na stávající sportovní areál.

V průběhu prací na ÚP byla Okresním úřadem v Jičíně dopracována studie vyhodnocení povodňového nebezpečí řeky Javoroky, jejíž závěry jsou zapracovány do ÚP.

K územnímu plánu byly provedeny 3 změny. Změna č. 1 (schválena v r. 2006) rozšířila především lokality pro individuální bydlení na základě požadavků majitelů pozemků. Změna č. 2 (schválena v r. 2009) upravila trasu přeložky silnice II/501 v severozápadní části města v místě křížení se železnicí, kde původní trasa za křížením se železnicí procházela nejvyšším bodem terénu. Dále vyřešila pokračování přeložky silnice ve směru Nová Paka - Hořice v západní části města, vytvořila novou plochu sportu pro případnou výstavbu koupaliště pod Slivákem a rozšířila plochy pro individuální bytovou výstavbu. Změna č. 3 (schválena v r. 2010) řešila využití ploch kolem Byšiček na území sportu, konkrétně golfového hřiště a jeho zázemí v areálu statku Nový Dvůr.

Pavel Šubr

O NEUSKUTEČNĚNÉ DRÁZE PŘES PECKKU

Zde u Bělé měl úzké údolí překlenout železniční most.

Je tomu již více jak devadesát let, kdy se našim krajem začala šířit zvěst o chystané stavbě dráhy z Jičína do Chotěvic u Trutnova přes Novou Paku a Peckku. Abychom však plně pochopili snahy tehdejších interesentů, tedy zájemců o realizaci drážního projektu převážně z řad jičínských občanů, musíme se přenést téměř o 170 let proti proudu času.

Tehdy, v únoru roku 1845, se v pražském místopředsedství, tenkrát nejvyšším to zemském orgánu, odbývala hospodářská porada, které se účastnil i tehdejší hejtman bydžovského kraje (své sídlo měl však v Jičíně) a tam předložil návrh na stavbu železnice z Pardubic přes Jičín a Liberec do Žitavy. Je docela možné, že on sám železnici v provozu ani neviděl, o jejím dobrodiní věděl jen z doslechu, neboť nejbližší dráha z Olomouce do Prahy se nacházela ještě ve výstavbě. Jím navržená trasa v podstatě zachovávala směr staré obchodní cesty z Jihlavy na saské hranice.

V té době prožíval Liberec velký hospodářský rozkvět, vyrůstaly tam mnohé převážně textilní továrny, které stále více postrádaly spolehlivou, na počasí a stavu silnic nezávislou dopravu pro přísun surovin na straně jedné, na druhé pak řádný a rychlý odvoz hotových výrobků do míst odbytu. Proto i tam přibližně ve stejnou dobu se skupina místních podnikatelů začala zajímat o možnost železničního spojení se světem jednak směrem k Žitavě, ale také o spojení do vnitrozemí. Rozhodnutí posléze padlo na trasu z Liberce

do Pardubic, případně jiného vhodného místa na olomoucko - pražské dráze.

Otázkou však zůstávalo vedení trasy uvažované dráhy. Ve dvou z pěti navržených variant se objevil mimo jiných významnějších míst i Jičín, čímž Jičínským náležitě stouplo sebevědomí. Příčiněním hlavního koncesionáře připravované dráhy však projektanti trasu přes Jičín opustili a do plánů zakreslili linii z Turnova tak, jak ji známe dnes, tedy přes Starou Paku a Hradec Králové. Obyvatelstvo jičínské, hlavně však představitelé města ztracenou vidinu železničního spojení nesli velice těžce a konečné rozhodnutí považovali za křivdu.

Za dalších dvacet let postihlo Jičínské další zklamání, když společnost Rakouské severozápadní dráhy připravovala železniční spojení Velký Osek - Stará Paka - Poříčí u Trutnova a přislíbila, že chystaná dráha povede jejich městem. Při vyměřování trasy však vedení společnosti oznámilo, že dráha je vytyčována jinudy a předpokládáné (jičínské) nádraží je možné situovat daleko od města, na katastr sousední obce. Představitelé města nakonec souhlasili s variantou, že jim postačí z některé vhodné stanice budované dráhy krátká spojka do jejich města a „své“ nádraží si zřídí na místě pro ně nejpříhodnějším. V prosinci roku 1871 se k nim poprvé rozjel vláček po necelých 20 km dlouhé křídelní dráze z Ostroměře.

Ani rok 1881 plně neuspokojil přání Jičínských, když společnost České obchodní dráhy

přivedla do města další koleje, tentokrát z Veleblib od Nymburka. Dráha vystavěná ve stylu klasické lokálky pro nízkou rychlost a malé provozní zatížení nemohla proto v budoucnu sloužit větším přepravním výkonům a naděje místních na nějakou hlavní dráhu se opět rozplynuly.

Zdá se, jakoby Jičínští zvolili heslo: „Když k nám nevede dráha hlavní, dělejme vše proto, ať máme alespoň několik lokálek.“ Na samém konci XIX. století vynaložili mnoho úsilí i finančních prostředků, aby v říjnu 1903 předali do užívání místní dráhu Jičín - Rovensko - Turnov, které byl okresní výbor v Jičíně spolu s městem největším akcionářem.

V té době vrcholily přípravy pro zahájení stavby dráhy Skalsko - Sobotka - Libuň - Stará Paka a jičínské městské zastupitelstvo intervenovalo u Zemského výboru o změnu trasy chystané dráhy. Navrhovalo v Libuni odklonit koleje k dnešnímu tarifnímu bodu Jičín zastávka a teprve poté je vést pod horu Tábor. Důvod? Zkrácení přepravní vzdálenosti mezi Lomnicí a Jičínem a také, o čemž se mluvilo jen v zákulisí, možnost napojení na další dráhu.

Krátce po doznění výstřelů první světové války v roce 1918 prezentoval jistý profesor jičínské reálky myšlenku na stavbu nového železničního spojení z Jičína přes Novou Paku a Peckku do Chotěvic, kde zamýšlená dráha měla ústít do stávající železnice Chlumeck nad Cidlinou - Trutnov. Přednesený návrh vzbudil živou pozornost nejen v Jičíně samotném, ale i v okolních obcích a pozadu nezůstala ani naše „katakstrální“ sousedka Pecka, k níž se přidala i Nová Paka.

V polovině následujícího roku se v Pecece odbývalo shromáždění, na kterém zvolený místní pětičlenný přípravný výbor zároveň obdařili veškerými pravomocemi pro další jednání. Zakrátko tříčlenná peckovská delegace odcestovala do Prahy za předsedou dopravního výboru poslanecké sněmovny s požadavkem o podporu při realizaci zamýšleného díla. Jiná delegace navštívila Trutnov, aby i tam vzbudila patřičný zájem o připravovanou trať. Doma přitom organizovali peněžní sbírku na uhrazení vypracovaného projektu, který po dohovězení peckovská, opět tříčlenná deputace, jela odevzdat na ministerstvo železnic. Tam měli již informace od svého ministra, za kterým v dubnu v čase jeho návštěvy Jičína vyslala Nová Paka mluvčího, aby apeloval za zmiňovanou dráhu.

Zdá se, že jednotlivé výbory jednaly každý sám za sebe a tak ministerstvo železnic nechávalo věci volný průchod. Jičínský okres

Světová trať z Havru do Kyjeva.

Spojka Jičín - Chotěvice.

zaslal ministerstvu dva návrhy na vedení dráhy, první se zaústěním do nádraží ve Staré Pace, druhý do novopackého. Jeden z členů výboru (hospodář z Lužan) navrhl schůzku ke společnému jednání alespoň s výborem peckovským, což došlo uznání. Svolali proto do Nové Paky schůzi všech výborů, tedy jičínského, peckovského, hostinského i trutnovského na 23. srpna 1921 do zasedací síně novopackého městského zastupitelstva. Tam zvolili společný výbor, ve kterém zasedli za Jičín dva členové, po jednom z Trutnova a Hostinného. Další člen příslušel do Lužan. Za Pecku (tím i za novopacký okres), která, jak je zaprotokolováno, si počínala „nejagilněji“, obsadili místa tři zástupci. Současně přítomní odhlasovali vydání drobné publikace o připravované akci.

Dosavadní, pravděpodobně ne moc rozjitřená jednání rozvířila nedávná „úžasná“ zpráva až z daleké Francie. V roce 1920 tam odbývaná mezinárodní konference o obchodu vytyčila čtyři hlavní evropské železniční koridory. Dva z nich měly protínat Československou republiku a to: Terst - Bratislava - Gdaňsk, druhý Le Havre - Paříž - Norimberk - Praha - Varšava - Kyjev. Jičínským svítla naděje na nové, dokonce mezinárodní spojení. Už nepožadovali jen spojkou do Chotěvic, domáhali se současně přebudování dráhy z Veleřib pro větší zatížení i rychlost a obě spojnice v konečné fázi zařadit do mezinárodního železničního tahu Praha - Varšava. Vidina mezinárodních rychlíků na jičínském nádraží byla více než lákavá.

Čas ubíhal, výbory stále jednaly, někdy odděleně, jindy naopak společně. Začátkem září 1923 za účasti zástupců okresních úřadů Jičín, Nová Paka, Hostinné a Trutnov proběhla ve Staré Pace valná hromada komitétu, v listopadu pak manifestační schůze v Jičíně. Z obou setkání

ni vzešel stejný požadavek, realizovat stavbu tratě z Prahy přes Jičín a Pecku do Trutnova. Poslední březnový den roku 1925 odjela z Pecky opět tříčlenná delegace, k níž se v Praze připojila deputace jičínská, a společně navštívili ministra železnic, který právě jednal v parlamentu. Svým výrokem „není pomyšlení na stavbu dráhy“ vzal spojené delegaci poslední naději pro uskutečnění díla. Ani články otiskované v tehdejší periodiku „Krakonoš“, někdy méně, jindy více zasvěcené, nedokázaly změnit v té době názor politiků. Pravděpodobně větší poslední schůze v Jičíně v roce 1930 (rozumí se, že Pecka vyslala svého zástupce) za přítomnosti několika poslanců stejně nic nevyřešila. Celkový dojem ze shromáždění, jak poznamenal jeden kronikář, „není moc naděje na uskutečnění stavby dráhy“.

Dnes můžeme jen domýšlet, proč ministerstvo železnic neprojevilo nejmenší snahu o nové železniční spojení v našem regionu. Předně po skončení válečného konfliktu byla nutná obnova vozového a lokomotivního parku, oprava zanedbaných tratí, ale hlavně zabezpečení pro novou republiku potřebného provozu ve směru západ - východ výstavbou nových tratí. Projektu také scházela jeden důležitý atribut, perfektně vypracovaný detailní ekonomický rozbor výnosnosti navrhované dráhy. Pro tak náročnou investici často zdůrazňované zkrácení železničního spojení mezi Jičínem a Trutnovem o 46 km, je argument opravdu nedostačující.

Peckovští tak musili opustit vidinu vlastního nádraží na rovině východně od městyse, nad dříve samostatnou obcí Lhota u Pecky.

Karel Jirásko, foto: Ladislav Stuchlík

Celkový přehled světové trati

a sousedních drah.

STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE

Strašidla, pohádkové bytosti a příšery pořádaly u příležitosti Svatojanské noci v sobotu dne 30. června 2012 kouzelnou procházku lesoparkem Bažantnice ke kostelíku svatého Petra a Pavla na Byšičkách. Z čisté radosti ze života, pro pobavení dětí se 151 nadšenců a dobrovolníků proměnilo na 63 druhů pohádkových bytostí a strašidel.

Doufáme, že návštěvníci StB (Strašidelné Bažantnice) strávili společně s námi pěkné odpoledne a děkujeme, že dobrovolným vstupným přispěli na rozšíření strašidelné knihovničky v Městské knihovně v Lázních Bělohradě. (mč, jk)

DĚKUJEME

strašidlům, pohádkovým bytostem, příšerám a všem pomocníkům, kteří nelitují hmotných nákladů, času a námahy a po několik hodin na určeném stanovišti straší, obveselují a překvapují, čímž nám umožnili uskutečnit 6. ročník

STRAŠIDELNÉ BAŽANTNICE

Těšíme se na Vás i v roce 2013, přijďte se s námi společně bát...

foto: Lukáš Břeský, Jiří Franc, Jiří Čeřovský

BĚLOHRADSKÁ NOC KOSTELŮ

V podvečer 1. června 2012 svolávaly zvony ve stovkách evropských chrámů návštěvníky na „Noc kostelů“. Svým hostům se poprvé otevřel i bělohradský chrám Všech svatých, a zdejší farnost pro ně připravila zajímavý program.

Pozvání se setkalo s velkým ohlasem, kostel byl zaplněn lidmi. Program zahájil v 19 hodin duchovní správce farnosti P. ThLic Grzegorz Puzskiewicz. Vysvětlil účel, za kterým byl chrám zbudován, jeho poslání jako domu modlitby pro věřící a pro všechny ostatní jako místo ke ztišení, soustředění, meditaci. Starosta města ing. Pavel Šubr srdečnými slovy přivítal farníky i hosty, zdůraznil dobrou spolupráci města a farností. Uskutečněné rozvojové akce v kostele a finanční záležitosti s nimi spojené zhodnotila účetní paní Jaroslava Knapová. O stavu oprav probíhajících v kostele sv. Petra a Pavla na Byšičkách referoval podrobně ing. Jiří Bareš.

Pak se už všichni se zájmem zaposlouchali do skvěle připraveného odborného výkladu o historii kostela Všech svatých, který přednesl pan učitel Zdeněk Prchal. Odhalil před pozornými posluchači netušenou krásu a bohatství minulosti chrámu, pohovořil také o osobnostech interpretů chrámové hudby. Za hluboké, fundované zpracování přednášky i za poutavý přednes byl odměněn dlouhotrvajícím potleskem.

Čísťounký, květinami vyzdobený, světlý i svíčkami osvětlený chrám byl naplněn vlídnou, radostnou atmosférou. Přispíval k ní jak melodický hlas moderátora programu pana Miloše Poura, který hned od začátku přítomné nabádal, aby se tu cítili dobře, tak i schola, mladí lidé, kteří s nadšením až do noci hráli a zpívali. Ve vestibulu kostela bylo možné si zakoupit od Barbory Vítvarové krásnou, ručně zhotovenou upomínku a pochutnat si na sladkém domácím pečivu.

Možnost volně prohlídky prostorů kostela, sakristie i zimní kaple byla bohatě využita, většina návštěvníků byla v těchto místech poprvé.

NOC KOSTELŮ

01.06.12

Překvapeni byli zejména nově upravenou zimní kaplí, obdivovali a chválili její krásu.

Pak už se všichni ztišili v očekávání, následoval zlatý hřeb večera, varhanní koncert. Regenschori ing. Jaroslav Jirásko sáhl do kláves varhan, zazpívaly housle v rukách Aničky Jiráskové a z kůru se rozletěl nádherný hlas, který zaplnil všechny prostory chrámu. Patřil PhDr. Miluši Obešlové, Ph.D., v jejím přednesu nejrůznějších variací písně Ave Maria. Zpíval i ing. Tomáš Jirásko. Hluboký zážitek dlouho dozníval v srdcích přítomných. Po skončení koncertu byl nabídnut volný přístup na kůr, lidé si se zájmem prohlédli nově opravené varhany a vyslechli výklad varhaníka o jejich původu a o průběhu oprav.

Mezitím se večer nachýlil do noci. Program vyvrcholil meditací, doprovázenou duchovními zpěvy z Taize, ztišením při svíčkách a závěrečným pozhňáním. Bylo ke 23. hodině, když z kostela odcházeli poslední návštěvníci.

Historicky první bělohradská Noc kostelů byla u konce. Úspěšně tak byla založena nová tradice, na jejíž pokračování se všichni těšíme. Poděkování patří všem, kdo stáli u zrodu celé akce, připravili program a podíleli se na jeho úspěšné realizaci. Zejména P. Grzegorz Puzskiewiczovi, starostovi města ing. Pavlu Šubrovi, Markovi a Haně Steinerovým, ing. Jaroslavu Jiráskovi, panu Miloši Pourovi za zkušené moderování, schole mladých za krásnou hudbu a zpěv a všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na zdařilém průběhu večera.

Bělohradský chrám otevřel svou náruč a přijal své hosty s láskou. Tato nabídka platí stále, proč omezovat své návštěvy jen na smutek pohřbů? Přijďte s námi oslavit neděle a radostné svátky! Farnost není uzavřené společenství, budete mezi námi vždy vítáni!

Antonie Vanišová, foto: Tomáš Jirásko

**čerstvé pečivo
7 dní v týdnu**

*Josef
Rýdrl*
s.r.l.

- posezení
- automat na teplé nápoje
- denní tisk
- připojení wifi

Prodejní doba

Po - Út

6,00 - 12,00

So

6,30 - 10,00

Ne

7,00 - 10,00

Lázně Bělohrad, Vojtiškova ul.
493792573 pekarna@josefrydl.cz

www.josefrydl.cz

STŘECHY

Z&L Kundrát

Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243, www.strechykundrat.net

OCEŇOVÁNÍ NEMOVITOSTÍ

Vojtěch Lámr

Máchova 533
507 81 Lázně Bělohrad

IČ 87779897
www.lamr.eu

tel.: +420 724978887
mail: vojtechlamr@seznam.cz

ZUŠ HOŘICE

Havlíčkova 1107

Ve školním roce 2012/2013 nabízí ZUŠ Hořice na pobočce v Lázních Bělohradě přípravné hudební studium pro tyto nástroje:

**HOUSLE
ZOBOVÁ FLÉTNA
KLARINET
KEYBOARD
SBOROVÝ ZPĚV**

Tyto nástroje se vyučují na ZŠ K. V. Raise v Lázních Bělohradě. Současně s výukou hudebního oboru nabízíme výuku literárně dramatického a výtvarného oboru také v ZŠ Lázně Bělohrad. Pro starší zájemce je možnost výuky i jiných nástrojů a sólového zpěvu na ZUŠ v Hořicích.

STAVOPA

Zednické a obkladačské práce

Zdeněk Pauk

Výstavba RD za bezkonkurenční ceny
Zateplení, omítky, obklady, dlažby
Rekonstrukce

Barákova 534
507 81 Lázně Bělohrad
e-mail: Stavopa@seznam.cz
tel.: 739 137 698

MASÁŽE „PÍTRS“

SPORTOVNÍ A REKONDIČNÍ

MASÁŽE

PETR ŠUBR

Lázeňská ul. 339 (ve vile u Sokolovny), LÁZNĚ BĚLOHRAD
objednávky: tel.: **777 054 044**, e-mail: subrpetr@seznam.cz

KLASICKÁ MASÁŽ

celková | 60 min. | 350,- Kč   částečná | 30 min. | 200,- Kč   nohy | 30 min. | 150,- Kč

MASÁŽ LÁVOVÝMI KAMENY

celková | 75 min. | 500,- Kč   částečná | 45 min. | 300,- Kč

MOBILNÍ MASÁŽE U KLIENTA

přijďte ke mně odložit únavu a stres

S ÚDIVEM

někteří lidé hleděli na to, jak z úzké uličky Za Mostem vyjíždí v mlžném oparu, který vychází ze žhavého asfaltu, finišer. Někoho možná napadlo, že vietnamský obchodník rozšířil sortiment. Bylo to jinak. Firma COLAS CZ zde pokládala nový živичný povrch. Rekonstrukce ulice měla proběhnout již v minulém roce, ale vzhledem k nutnosti opravit přípojky inženýrských sítí, byla akce přeložena na letošní červen. Při této příležitosti firma COLAS CZ opravila výtluky a překopy po městě. Náklady se vyšplhaly na 500 tisíc korun.

(las)

PŘÍPRAVA VANDALŮ

na Bělohradské folklorní slavnosti „Pod Zvičinou 2012“?

**VÝKONNÝ
JEDNODUCHÝ
ATRAKTIVNÍ**

VAŠE WEBOVÉ STRÁNKY OŽIJÍ

COMPLETE INTERNET SERVICES
FORTNA 43, 506 01 JIČÍN

**TVORBA INTERNETOVÝCH STRÁNEK
VÝVOJ WEBOVÝCH APLIKACÍ**

www.cis.cz
info@cis.cz **800 900 231**

CHCETE SE NAUČIT TANCOVAT?

Chcete zažít legraci, jezdit na vystoupení a sklízet potlesk?
PŘIJĎTE MEZI NÁS!!! RÁDI VÁS PŘIVÍTÁME V

H O Ř E Ň Á Č K U

PŘIJĎTE PRVNÍ PÁTEK V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE (a každý další)
DO TURISTICKÉ UBYTOVNY JISKRA V HORNÍ NOVÉ VSI
(za benzínovou stanicí) V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

VŽDY od 17:00 do 19:00

Dotazy zasílejte na: horenak.belohrad@gmail.com
Za kroužek se neplatí!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ – ING. ZDEŇKA RYCHTEROVÁ

TRIATLON

OPĚT V BĚLOHRADĚ

Po několikaleté přestávce mohli příznivci triatlonu znovu vidět tento sport v Lázních Bělohradě. A to opět na vrcholné úrovni, neboť v sobotu 9. června se na rybníku Pardoubek a v okolí Brtve uskutečnil první závod šestidílné série Českého poháru v terénním triatlonu Xterra 2012.

Na tratích 1 km plavání, 21 km cyklistiky na horském kole a 9 km běhu se postavilo na start hlavního závodu téměř 80 mužů a žen. Mezi nimi dominovali největší favorité - v kategorii žen bývalá reprezentantka v běhu na lyžích Helena Erbenová, která je mistryní Evropy a světa v zimním triatlonu, třetí z Mistrovství světa v terénním triatlonu na Havaji a také švagrová Lukáše Bauera, mezi muži rovněž úspěšný zimní triatlonista Pavel Jindra. Ten doplaval až na 30. pozici, ale z horského kola přijel už druhý a vedení, které získal na začátku běhu, s přehledem udržel až do cíle. Za ním na druhém místě závod dokončil Aleš Dedek a třetí skončil po vynikajícím výkonu ředitel bělohradského SOU Pavel Petr.

Většini účastníků se líbily náročné tratě cyklistiky a běhu přes Holotousek, Mlaka, kolem brtevské palírny a přes Kamennou hůru. Za všechny vyjádřil svůj názor na webu České triatlonové asociace www.czechtriserries.cz Petr Rezek: „Krásná a těžká trať, prostě Xterra jak má být. Krásné zázemí závodu, perfektní servis, na první ročník dokonalá organizace. Okruhy jsou díky průjezdům depem zajímavé pro diváky, kteří skvěle fandili. Kdyby zapršelo, tak bude trať asi skoro nesjízdná, ale to se naštěstí nestalo. Díky za super závod.“

Na www.czechtriserries.cz naleznete také výsledky závodu.

Pavel Šubr, foto: Alena Flégllová a Václav Lejdar

Helena Erbenová ve stoupání nad Brtvi

Pavel Jindra na trati běhu

*Maďar Gábor Medgyes
skončil šestý*

Pavel Petr v cíli kola

LÁZNĚ BĚLOHRAD 29. 5. 2012

PUTOVNÍ POHÁR STAROSTY MĚSTA LÁZNĚ BĚLOHRAD - MALÁ KOPANÁ ŽÁKŮ SŠ

Střední odborné učiliště Lázně Bělohrad zorganizovalo 2. ročník turnaje v malé kopané středních škol na umělé trávě v krásném sportovním areálu v Lázních Bělohradě.

Zahájení turnaje o putovní pohár se zúčastnil starosta města Lázně Bělohrad Ing. Pavel Šubr a ředitel pořádajícího Středního odborného učiliště Mgr. Pavel Petr.

Tohoto 2. ročníku se zúčastnila 4 družstva. Celkem bylo odehráno 6 utkání. Hrál se systémem každý s každým.

Putovní pohár, pohár za první místo a překrásný dort (který byl vyroben žáky místní školy) získalo družstvo domácího SOU Lázně Bělohrad. Na druhém místě se umístilo družstvo SŠGS Nová Paka, třetí bylo družstvo SPŠKS Hořice a na 4. místě se umístilo družstvo Gymn., SOŠ, SOU a VOŠ Hořice.

Cenu za nejlepšího střelce si s 5 brankami odnesl Erik Pivoňka ze SOU Lázně Bělohrad. Nejlepším brankářem byl vyhodnocen Pavel Frajer ze SŠGS Nová Paka.

Po celou dobu turnaje bylo zajištěno občerstvení za příjemného počasí, které doprovázelo celý turnaj.

Po předání všech cen a ukončení tohoto pěkného sportovního turnaje se rozjeli jeho účastníci domů s dobrým pocitem.

Závěrem zvou pořadatelé všechny účastníky a další školy k účasti na 3. ročníku, který se uskuteční v roce 2013.

Emil Stehlik, foto: Pavlína Vaničková, Petra Koubková

10. ROČNÍK LETNÍHO TURNAJE PŘÍPRAVEK V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

V sobotu 23. 6. pořádal náš oddíl již jubilejní 10. ročník fotbalového turnaje přípravků. Turnaj se uskutečnil v rámci oslav 90 let od založení bělohradské kopané. Patronaci nad turnajem převzal reprezentant ČR a hráč 1. FC Norimberk Adam Hloušek. Letos se na 3 hřištích v Bažantnici představilo celkem 18 družstev. Z toho 10 v kategorii U9 (ročník 2003 a ml.) a 8 v kategorii U11 (ročník 2001 a ml.). Opět to byl mezinárodní turnaj, když se zúčastnila 4 družstva z klubu KS GRYF Świdnica z Polska. Celkem se tak představilo 200 hráčů. První místo v kategorii U9 obsadil FTC Krkonoše. Na druhém místě skončil domácí tým TJ Lázně Bělohrad - Pecka a v U11 FK Náchod.

Poděkování patří celému organizačnímu štábu za bezproblémový průběh.

Jiří Bičičtě, foto: Jiří Nepilý

OSLAVY 90 LET ZALOŽENÍ BĚLOHRADSKÉHO FOTBALU

V sobotu 23. 6. proběhly oslavy 90 let od založení bělohradského fotbalu. Nejprve se na hřišti v Bažantnici uskutečnil mezinárodní turnaj přípravků ročníků 2001 a 2003 a poté v exhibičním zápase starých gard (nad 35 let) vyběhli na trávník bývalí, ale i současní hráči našeho oddílu. Po zápase proběhlo společné posezení, které zakončila diskotéka. Během celého dne se promítaly fotografie, u kterých se vzpomínalo.

ZÁPAS STARÝCH GARD

Mužstvo Josefa Blažka (zelení) – Mužstvo Emila Stehlika (šedí) 3:3 (1:0)

Branky: Loner Míla 2x, Velich Olda / Šorm Radek (pen.), Zeman Štěpán, Černý Ota (pen.)

(jb, pj)

Zelení / horní řada zleva: Šorm J., Loner M., Hrnčíř, Velich, Nezbeda, Blažek, Kordík, Lacina / **dolní řada zleva:** Tomášek, Kuneš, Pospíšil, Sojka, Čerovský
Šedí / horní řada zleva: Vajdl, Dolák, Friess, Kadečka, Stehlik E., Kyselo, Šorm R. / **dolní řada zleva:** Wagenknecht, Černý, Zeman, Janák, Břízek, Stehlik M., Bičičtě. **Rozhodčí:** Libor Suchý (černý dres)

ROZTANČENÝ BĚLOHRAD

Jen pár dní po skončení 38. ročníku Mezinárodního folklorního festivalu „Pod Zvičinou“ se uskutečnil tento rozhovor s ing. Zdeňkou Rychterovou, na níž spočinula odpovědnost za zdar festivalu.

Skončil náročný čtyřdenní festival. Stačila jste si už odpočinout nebo se vám v hlavě už rojí myšlenky na další ročník festivalu?

Odpočinout jsem si ještě nestačila, jsem ještě plná zážitků, ale nápady se v hlavě už rojí.

Program festivalu byl neobyčejně bohatý, myslím, že i na počet návštěvníků. Jak vy sama hodnotíte tento festival?

Počet účastníků byl z mého hlediska rekordní, sama takovou účast nepamatuji. Přispělo k tomu i ideální počasí, v minulých letech jsme museli některé programy pro nepřízeň počasí rušit a to je nám vždy líto. Nesmírně nám pomohla po této stránce i spolupráce s Českým rozhlasem Hradec Králové, který během 10 dní vysílal pětkrát denně spoty, rozhovory a upoutávky. To možná přilákalo i řadu návštěvníků ze vzdálenějších míst, kteří dosud o festivalu nevěděli. Navíc prostředí zámeckého parku je ideálním prostorem pro tanečníky i diváky. Vše bylo dokonale připraveno, ráda bych touto cestou poděkovala starostovi ing. Pavlu Šubrovi, Ladislavu Stuchlíkovi, Ladislavu Mečířovi, Hořeňákům a všem ostatním, kteří se na přípravách podíleli.

Ze zahraničních souborů se festivalu letos zúčastnily soubory Srbska, Rumunska a Polska. Jakým způsobem tyto soubory získáváte, existuje nějaká agentura?

Zahraniční soubory zajišťuje Folklorní sdružení v Praze, které zprostředkovává i účast našich souborů v zahraničí. Spolupráci s tuzemskými soubory si zajišťujeme sami, snažíme se o co nejširší kontakty a střídání souborů. Letos zde byl prvně soubor Dunajec z Olomouce a Strážišťan z Pacova. Soubory sem jezdí rády, hodnotí prostředí a dobrou organizaci, jsou to milá setkání.

Jaká byla letos účast na vystoupeních v Hořicích a Mlázovicích?

V Hořicích pořádáme program pro školy v rámci výchovných koncertů, které sponzoruje Město Hořice. Zde pro zájemce nestačilo ani 450 míst, na několik tříd se, bohužel, nedostalo. A Mlázovice? Tam je vždy „narváno“, jezdíme tam moc rádi. Jeden soubor letos vystupoval i v Nové Pace.

Po nedělní ranní mši v kostele Všech svatých následovala v rámci festivalu pietní vzpomínka na rodinu Vojtíškovou, umučenou nacisty. Byl to neobvykle silný emotivní kontrast ke slavnostem, které vyjadřují radost a veselí. Ale i takový je život, takový byl i osud této rodiny a bylo zcela na místě tuto tragickou událost připomenout.

Zaznamenala jste nějaký ohlas na tento slavnostní akt?

Měla jsem příležitost se setkat s paní Janou Vojtíškovou, jediným žijícím potomkem této statečné rodiny. S pietní vzpomínkou byla velmi spokojená a vyslovila i pochvalu průběhu festivalových slavností, které měla možnost zhlédnout jen částečně.

Vzápětí následovalo Roztančené náměstí, odpolední průvod, Galaprogram v zámeckém parku a konec. Spadne z vás tíha zodpovědnosti jako hlavní organizátorky nebo je vám smutno, že festival končí?

Spadne ze mne tíha, pak nastane prázdno, čtyři hektické dny jsou u konce! Samozřejmě, že s koncem festivalu jsou spojené i určité administrativní povinnosti a hodnotící akce, ale od září se již rozjíždí příprava na další ročník, shánějí se sponzoři a vše začne znovu.

Je úžasné, že se Hořeňák a posléze i Hořeňáček udržel již tolik let. Je to jistě zásluhou především vaší rodiny, rodiny Rychterovy. Rodiče vašeho manžela, Jindřich a Jana Rychterovi, získali za svoji dlouholetou a obětavou práci ocenění z nejvyšších míst. Jak vy jste se dostala do Hořeňáku?

Já jsem žila v Hlinsku, kde jsem začala tančit moderní tance. Potom jsem přešla do tamního folklorního souboru Vysočan, se kterým spolupracovali Rychterovi. No a s nimi jednou přijel i můj budoucí manžel Milan. A pak už jsem patřila Hořeňáku a patřím dodnes. Mám na starosti dětský Hořeňáček, kde mne případně už zastoupí i dcera. A to je už další generace...

Pěkný folklorní příběh: Přijeli si pro nevěstu. Jistě je v Hořeňáku více podobných příběhů se šťastným koncem, ale zastavme se ještě u těch malých, u Hořeňáčků. Je pravidlem, že všechny děti z Hořeňáčku postupují do Hořeňáku?

Týká se to zhruba takových 70 %, což je reálné. Mnohé děti odcházejí do škol ve vzdá-

lenějších místech a už nemají čas ani příležitost být aktivními členy souboru. Ale jsem přesvědčená, že první taneční krůčky a krásné lidové písničky jsou zaznamenány v jejich srdcích na celý život. A přátelství, ta jsou neocenitelná, o tom by mohli mluvit naši dlouholetí a starší členové souboru, kteří cítí soubor jako svoji druhou rodinu. A i v tom je poslání naší činnosti, naplňovat životy a uchovat lidové tradice pro další generace.

Nejen v současné době se jistě potýkáte s finančními problémy, jak se s nimi vypořádáváte?

Získat stabilní finanční přínos je těžké. Kdyby nebylo finančního příspěvku města a kraje, nemohl by se festival uskutečnit. Je potřeba udržovat provoz Jiskry, i když ji máme od města pronajatou za symbolickou cenu. Je potřeba opravovat kroje, které se dědí z člena na člena. Na štěstí bylo Podkrkonoší vždy chudým krajem a podle toho i kroje jsou velice jednoduché a leccos se dá snadno opravit. Boty jsou zakázková záležitost finančně velmi náročná, jejich opravy a zhotovení se provádějí pod přísným dohledem Národopisného ústavu. Žijeme z toho, co máme.

Jaké máte plány do budoucna? Chystáte nějaký zahraniční zájezd?

Měli jsme jet do Srbska, ale oni z finančních důvodů naši návštěvu odmítli, je to celosvětový finanční problém. Hořeňáček je pozván do Bělehradu od souboru, který letos na festivalu tančil a také do Polska na dětský folklorní festival, to se, doufám, příští rok uskuteční. Velcí Hořeňáci mají jet příští rok do Itálie.

Co byste přála souboru do budoucna?

Aby se udržel i přes nelehkou finanční situaci.

Přeji vám totéž a k tomu hodně zdraví a elánu ke zdolání všech překážek. Děkuji za rozhovor.

Hana Friedrichová, foto: Alena Fléglová

Jako memento z kamenělého středověku ční vztyčený prst štíhlé vížky nad obcí Svatojanský Újezd. Černá kamene dává tušit nepřístupnou gotickou pevnost, jakoby přenesenou od břehů Rýna.

Ale zdání klame. Obec byla od r. 1143 v držení Strahovského kláštera. Původní dřevěný kostel, připomínaný r. 1352 jako farní, byl r. 1691 za Bertholda Viléma z Valdštejna opraven, ale r. 1887 pro havarijní stav zbořen. Na jeho místě byl v letech 1887 – 1888 vystavěn v pseudogotickém slohu dnešní kostel, zasvěcený také sv. Janu Křtiteli.

Zvláštností je, že je celý až po věž postaven z jemně opracovaných pískovcových kvádrů, takových kostelů je u nás jen několik. Loď přechází ve čtyřboký zaklenutý presbytář, k němuž je od jihu přistavěna světlá sakristie se zvláštním vchodem. Nad plochým dřevěným stropem kostela, položeným na silných trámec, je sedlová střecha. Na západním průčelí, vysoko ve štítě, vyčnívá konsolovitě vysazená vížka, i ta je zhotovena z pískovcových kvádrů. Slouží jako zvonice, špice je zakončena ozdobným křížem. Pozoruhodný osmiboký hranolový korpus schodiště vede z lodi na kůr a k varhanám a dále do podkroví. Svými pěti boky schodiště vystupuje ven z jižní zdi.

Esteticky vyvážený vnitřek kostela je krásný svou jednoduchostí a gotickou přísností. Kruchtu podpírají dva mohutné sloupy, obraz na hlavním oltáři znázorňuje křest Ježíše v řece Jordánu. Tmavá hněď dřeva kontrastuje se zlacením, intarsie ve tvaru gotických vížek zdobí hlavní oltář, kazatelnu i oba boční oltáře.

Na levém je umístěna velká socha Piety, na kazatelně vynikají malované obrazy apoštolů. K osvětlení slouží původní svíčkový lustr, do kostela není zavedena elektřina. Pišťaly k varhanám, za války odcizené, byly nahrazeny novými.

Kostelík prošel postupně velkými opravami. Zejména na konci 80. let minulého století za působení P. J. Kajneka a na začátku 90. let za P. V. Groha. Zub času už silně působil, musela být opravena střecha. I původní strop nad sakristií padal a byl nahrazen novým dřevěným. Kvůli zateplení bylo zdviženo podlaží vysokých bytelných lavic, připevněna klekátka. Ze sbírek byly pořízeny koberce a do lavic čalounění, interiér byl znovu vymalován. Po skončení všech oprav, na kterých se podíleli zejména místní občané, byl kostel 5. června 1994 znovu vysvěcen.

V roce 2006 praskl kříž na věži, snímali ho náročnou technikou horolezci a po opravě k jeho opětovnému vyzdvižení přijel speciální jeřáb až z Hradce Králové. V roce 2008 se objevila na půdě červotoč. K její likvidaci bylo provedeno moření dřeva v celém kostele, dezinfekci plynováním zaplatila obec. Zajistila narovnání schodů před kostelem, zhotovení madla, zavedení vodovodu na hřbitov, informační skříňku před kostel, nové lano ke zvonu místo přetrženého. Odvalený základní kámen znovu k nerozeznání přilepil pan Zapadlo.

Z věže se rozléhá hlas jediného zvonu, tzv. hrubého, váží asi 6 q. Byl ulit v roce 1606 a po hřídeleckém zvonu je nejstarším na Bělohradsku. V klidu a tichu nazlátlého přitímtí, projasněného medovým světlem okenních skel, ve vůni lip, se zastavil čas. Je moc dobře, že obec o kostelík tak pečuje. V roce 2005 byl kostel sv. Jana Křtitele prohlášen za kulturní památku. Jen silniční doprava, otevřená kolem, je pro něj zřejmě devastující, ve zdi kostela se objevily zřetelné trhliny.

*Antonie Vanišová, odborná spolupráce Josef Špůr
foto: Jaroslav Voves, Ladislav Stuchlík*

